

En el nom del pare

Johan Jordi Cruyff és la nova sensació del FC Barcelona. Ser fill de l'entrenador i jugar al primer equip podia provocar molta desconfiança, però l'esplèndida pre-temporada que ha fet ha esborrat tots els dubtes sobre la seva qualitat.

EFE

Jordi Cruyff va néixer el 9 de febrer de 1974. El seu pare, Johan (foto), ja triomfava al Barça aleshores.

La temporada 73-74 fou molt important per al Barça i per al país. L'equip dels mil sofriments havia fitxat un holandès amb cara d'indi americà que havia de fer guanyar la Lliga. El campionat va començar amb alts i baixos, com cada any, però a poc a poc el Barça s'enfilà al capdamunt de la classificació. Aquell holandès havia caigut molt bé, sobretot per la seva tècnica i el seu bon joc, i pels triomfs, naturalment. Sis mesos després de començar la Lliga, el 9 de febrer del 1974, naixia a Amsterdam el segon fill de la parella Johan i Danny Cruyff, i al cap de nou dies ja era a Barcelona. El matrimoni holandès estava tan encantat amb el club, la ciutat i el país que decidí de posar al nounat el nom de Jordi. Un bon pròleg per a una història que tot just començava.

De menut, i per la feina del pare, en Jordi

Cruyff va tocar moltes pilotes. Als onze anys va entrar a formar part de les categories inferiors de l'Ajax, l'equip d'Amsterdam on encara hi havia l'empremta del pare. Van ser tres anys per a conèixer, juntament amb les classes particulars paternals, les beceroles del futbol. Mentre en Jordi jugava de benjamí a Amsterdam, el seu pare aprofitava qualsevol moment per dur-

Jordi Cruyff contra el Reial Madrid B.
Enguany podria pujar al primer equip.

lo per tot Holanda amb cotxe. Si s'havien de traslladar de país, abans calia que conegués bé el seu. L'any 1988, l'hereu de can Cruyff va entrar al Futbol Club Barcelona, on va intensificar l'aprenentatge. "A la categoria juvenil, en Jordi era com un petit dictador" diuen alguns entrenadors blau-grana. Els estadis del futbol base encara recorden les enganxades entre el petit futbolista i antics herois del club reciclats en entrenadors, com Antonio Olmo i "Pello" Artola. Igual que abans, amb l'Ajax, en Jordi criticava obertament els plantejaments dels *místers*. El públic que anava a veure els partits dels juvenils del Barça ja va veure que en aquell xicot hi havia una manera de fer que recordava la glòria del seu pare. En més d'un torneig va acabar de màxim goleador.

Amb el Barça Sub-19, i amb el company del Cruyff gran, Asensi, d'entrenador, en Jordi va començar a definir-se com un centrecampista molt tècnic, amb molt d'estil, però no tan rondinaire com el seu pare.

El favorit. El "nen", com li deien als vestidors, n'ha passades de tots colors. I inevitablement el seu cognom, per a bé o per a mal, hi ha tingut a veure. En Jordi havia de demostrar que, per damunt del cognom, hi havia la seva quali-

El salt de la tanca

Fa poc més d'un any, un dels meus periodistes-guia quan intento analitzar alguna peça del futbol, Ramon Besa, d'*El País*, dibuixava una realitat que, de vegades, espanta. És la tanca que ha de saltar un noi que té com a nom i cognom dos símbols del país: Jordi i Cruyff

Escrivia en Ramon: "Dir-se Cruyff li ha comportat guanyar-se el menyspreu perquè sí de fanàtics de peu que l'insulten amb crits de "hijo de papá" o rebre la carícia al peroné de la bota del defensa de torn amb desitjos de conquerir la fama".

Ja s'ha convertit, amb el permís d'Oscar Garcia (ara cedit a l'Albacete) en el teòric substitut de Bakero i algú ja hi vol veure la derivació de Déu (llegiu Johan) a la terra.

Créixer sent l'altre Cruyff ha d'estar predestinat a algun *nano* hereu de la generació X, amb clares tendències al passotisme i descaradament egocèntric. Un jugador capaç de ser Jordi i d'oblidar que és Cruyff. I només en Johan podia parir un fill així. El "fill del Cruyff" al carrer és, senzillament, el "Jordi" a la gespa.

La remena amb la dreta i amb l'esquerra, tot i que és difícil fer-ho quan sobrepasses el metre vuitanta, va bé de cap i té una concepció del futbol ofensiu tant envejable com la que caracteritzava el seu pare. Ha de donar un pas tant complex com obligat: deixar l'adolescència a la qual hi viu enganxat. En Jordi ha dit: "Com no sóc ni ràpid ni fort, intento veure les coses abans que passin". Té raó. Ha de millorar físicament i necessita aprendre a patir. Per millorar el primer concepte necessitarà Paco Seirulo (el mateix preparador físic que va fer més atleta el Guardiola) i per arreglar el segon només fa falta que el Johan cintinuï exercint d'entrenador de dia i de pare de nit.

Jordi Basté

tat de jugador. Als partits, més d'una vegada i de dues s'havia sentit cridar: "No hi ha com tenir padrins!" Però en Jordi va continuar treballant. Compaginar el futbol amb els estudis també va significar-li un gran esforç. Des de sempre, el seu pare ha estat molt exigent, especialment amb els estudis. Segons en Jordi, "una vegada el pare no em va deixar jugar a futbol per les notes, perquè a casa tres suspesos són un gran fracàs". Com amb el primer equip, l'entrenador holandès no perdona les errades, i el seu fill ho sap més que ningú. "Els nens, no els has d'elogiar gratuïtament, encara que hagin marcat tres gols en un partit; els has de recordar el que han fet malament perquè se superin a poc a poc", sentència Johan Cruyff en el seu llibre *Mis futbolistas y yo*. Per si tot això fos poc, fins que no va pujar al Sub-19 i es va guanyar el respecte del club, en Jordi encara era el blanc perfecte de la gent del Barça que tenia algun compte pendent amb Johan Cruyff.

Però el temps i la tossuderia d'en Jordi han llevat fruit. L'abril del 1993 va passar al Barça B. El seu pare, molt auster en elogis i reticent a deixar que els mitjans de comunicació parlin del fill, va declarar: "En Jordi va pujar bé a la categoria juvenil i ara s'ha adaptat de seguida a la segona, si bé encara ha de guanyar molt en l'aspecte físic. Crec que en Jordi és fet per al Barça B. Cal mantenir-lo en aquest equip i enfilar-lo a poc a poc al primer. Però l'heu de deixar tranquil –públic i mitjans de comunicació– perquè s'enforteixi i trobi el seu lloc al camp".

Un bon començament. Enguany tot sembla que li vingui de cara, a en Jordi Cruyff. Les vacances allargades de Romário han deixat un buit a l'*stage* del Barça de pre-temporada, que en Jordi ha omplert amb entusiasme. En 9 partits ha fet 7 gols. Una mitjana molt bona. Tot i els magnífics resultats, en Jordi no vol que la premsa li doni més importància de la que li correspon. Segur que l'exemple recent de l'hispano-danès Christiansen (ara cedit al Racing de Santander) és un toc d'alerta per a no ser massa impacient. De moment, en Johan Cruyff l'ha inclòs a la llista UEFA dels vint-i-cinc blau-grana que jugaran les competicions europees. Segons l'entrenador, "ha seguit un ritme normal de progressió, però les possibilitats de jugar en partits europeus són d'un 0,1%". De totes maneres, a en Jordi, la il·lusió de la mínima possibilitat de jugar, ja no la hi pren ningú. Els seus 180 cm d'alçada i 70 quilos de pes encara no basten per a un jugador complet, però en Jordi continua entrenant-se amb dues referències molt a prop: Hristo Stòitxkov i Pep Guardiola. A part el tercer curs d'empresarials, tot l'entorn d'en Jordi gira al voltant del futbol, sobretot la família. Té un cunyat porter, Angoy, i un pare que ja és una llegenda, encara en actiu, de la història del fut-

El temps i la tossuderia d'en Jordi Cruyff han llevat fruit. Durant anys, el jugador ha estat l'objecte de l'ira contra el seu pare, però la seva qualitat ha acabat imposant-se.

bol. Caldrà veure si aquest jove, amb aspecte de fill de casa bona i amb un castellà de barri alt de Barcelona, continua la seva escalada constant i fa realitat allò que el 9 de febrer de 1974, uns mesos abans que el Barça aconseguís la primera Lliga amb Cruyff, era tan sols un somni romàntic de tot barcelonista sentimental –valgui la redundància.

Oriol Cortacans

COR D'ÀNGEL
de William Hjortsberg
 Traducció de Joan Ayala
 Coedició: Columna i Proa

Una estrambòtica i fascinant història de pactes amb el diable fa que ens trobem davant d'un Faust postmodern. Alan Parker va fer-ne una pel·lícula amb Mickey Rourke i Robert de Niro

ENCICLOPEDIA CATALANA